

*Zarzuty i główne argumenty:*

Zaskarżone rozporządzenie zostało uchwalone przez Radę w celu zastosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 9 stycznia 2003 r. w sprawie C-76/00 P. Wyrok ten uchylił orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 grudnia 1999 r. w sprawach połączonych T-33/98 i T-34/98 Petrotub i Republica przeciwko Radzie <sup>(?)</sup> jak również rozporządzenie Rady (WE) nr 2320/97 z dnia 17 listopada 1997 r. nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej w zakresie, w jakim dotyczyło ono importu do Wspólnoty Europejskiej towarów wyprodukowanych przez Petrotub S.A. oraz Republica S.A.

Skarżąca na poparcie swojej skargi podnosi, że Rada przekroczyła swoje uprawnienia wynikające z art. 233 WE przez zastosowanie się do wyroku w sposób naruszający art. 6 ust. 1 i 9 oraz art. 2 ust. 11 rozporządzenia (WE) nr 384/96 <sup>(?)</sup>. Skarżąca utrzymuje w szczególności, że art. 6 ust. 9 został naruszony, ponieważ zaskarżone rozporządzenie zostało uchwalone na podstawie wstępnego postępowania, mimo, że od jego wszczęcia upłynęło ponad 15 miesięcy. Ponadto art. 6 ust. 1 został naruszony przez to, że przyjęte środki antydumpingowe nie były już oparte na informacjach odnoszących się do okresu przynajmniej 6 miesięcy bezpośrednio poprzedzającego wszczęcie postępowania. Skarżąca także utrzymuje, że zaskarżone rozporządzenie nie zawiera wystarczającego uzasadnienia wyjaśniającego, dlaczego dwie pierwsze metody obliczania marginesu dumpingu, przewidziane w art. 2 ust. 11 rozporządzenia nr 384/96, zostały odrzucone na rzecz trzeciej metody. Na tej podstawie skarżąca utrzymuje, że zaskarżone rozporządzenie narusza także art. 2 ust. 11 rozporządzenia nr 384/1996 jak również art. 253 WE.

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 40 z 12 lutego 2004 r., str. 12.

<sup>(2)</sup> Zb.Orz. 1999, str. II-3837.

<sup>(3)</sup> Dz.U. L 56 z 6 marca 1996 r., str. 1.

**Skarga wniesiona dnia 7 maja 2004 r. przez Donalę Gordona przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**

**(Sprawa T-175/04)**

(2004/C 179/33)

*(Język postępowania: angielski)*

Dnia 7 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Donalę Gordona zamieszkałego w Brukseli (Belgia), reprezentowanego przez M. Byrne'a, solitor.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Uchylenie decyzji organu uprawnionego do mianowania wydanej w odpowiedzi na zażalenie skarżącego R/402/03;
- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 kwietnia 2002 r. w sprawie ogólnych zasad stosowania art.

43 regulaminu pracowniczego urzędników lub odpowiednich obowiązujących przepisów w zakresie, w jakim sprawozdania zostają sporządzane zanim wszystkie odwołania dotyczące tego samego stopnia zaszeregowania w tym samym dziale są rozpatrzone;

- Stwierdzenie nieważności noty administracyjnej 99-2002 z dnia 3 grudnia 2002 lub odpowiednich obowiązujących przepisów w zakresie, w jakim wyznacza ona wymaganą średnią ocenę;
- Przyznanie skarżącemu odszkodowania za szkodę w związku z jego niewykorzystanymi perspektywami zawodowymi, zadośćuczynienia za krzywdę moralną, jak również odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

*Zarzuty i główne argumenty:*

Skarżący, na poparcie swojej skargi, podnosi przede wszystkim naruszenie podstawowego wymogu proceduralnego oraz prawa do obrony, ponieważ weryfikujący urzędnik prowadzący sprawę nie wysłuchał urzędnika zainteresowanego w terminie 5 dni roboczych, jak tego wymaga art. 7(5) decyzji Komisji z dnia 26 kwietnia 2002 r. w sprawie ogólnych zasad stosowania art. 43 regulaminu pracowniczego urzędników.

Ponadto skarżący podnosi oczywisty błąd w ocenie popełniony przez weryfikującego urzędnika prowadzącego sprawę przez podpisanie sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej pomimo nieprawidłowych i sprzecznych ze sobą danych, którymi dysponował. Skarżący podnosi następnie nadużycie władzy polegające na zaniechaniu podjęcia jakichkolwiek kroków w celu skorygowania tak oczywistego błędu w ocenie.

Skarżący podnosi w końcu naruszenie podstawowego wymogu proceduralnego oraz prawa do obrony polegającego na tym, że wewnętrzny system odwoławczy ustanowiony w decyzji Komisji z dnia 26 kwietnia 2002 r. uczyniono z natury nieskutecznym przez fakt, że w momencie wszczęcia postępowania odwoławczego inne sprawozdania w tym samym dziale, z którymi sprawozdanie stanowiące przedmiot zażalenia było powiązane przez średnią ocenę, zostały nieodwołalnie uprawomocnione oraz przez fakt istnienia ograniczonej liczby punktów zachowanych na wypadek uwzględnienia zażaleń.

**Skarga wniesiona dnia 13 maja 2004 r. przez Luigi Marcuccio przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**

**(Sprawa T-176/04)**

(2004/C 179/34)

*(Język postępowania: włoski)*

Dnia 13 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesiona przez Luigi Marcuccio, reprezentowanego przez Alessandro Distante.

Skarżący wnosi do Sądu o:

- uchylenie decyzji OWUN odrzucającej jego wniosek;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

*Zarzuty i główne argumenty*

Niniejsza skarga złożona została w następującym kontekście. Dnia 1 kwietnia 2003 r. skarżący skierował do Komisji Europejskiej wniosek o: a) przesłanie skarżącemu, jeżeli istnieje, orzeczenia lekarskiego sporządzonego przez doktor M.P. Simonnet w związku z badaniem lekarskim, któremu go poddała w jego miejscu zamieszkania w dniu 20 czerwca 2002 r., w postaci poświadczony kopii lub przesłanie go lekarzowi, którego w tym celu wyznaczy i, w tym przypadku, poinformowanie jej o tym na piśmie; b) jeżeli orzeczenie nie istnieje, o poinformowanie jej o tym na piśmie; c) jeżeli istnieją powody do odmowy spełnienia żądań wymienionych w punktach a) i b) powyżej, o podanie jej tych powodów.

W związku z milczącą odmową uwzględnienia wniosku skarżący wniósł niniejszą skargę.

Na poparcie, skarżący podnosi następujące zarzuty:

Złamanie prawa, gdyż urzędnik ma prawo dostępu do wszelkich danych, które go dotyczą, które zostały opracowane przez osoby działające w imieniu strony pozwanej w ramach ich obowiązków służbowych i które znajdują się w jej posiadaniu, ma również prawo dostępu do orzeczenia lekarskiego.

Naruszenie prawa do zdrowia i nienaruszalności fizycznej i psychicznej skarżącego oraz ciężącego na instytucjach wspólnotowych obowiązku dbałości o dobro pracowników.

Niedopełnienie obowiązku uzasadnienia decyzji, przewidzianego w art. 25 regulaminu pracowniczego.

Niedopełnienie obowiązku należytej staranności, ponieważ pozwana nie wzięła pod uwagę, że skarżący ma interes w dostępie do orzeczenia lekarskiego, lub w tym, żeby dostęp taki miał lekarz, którego skarżący w tym celu wyznaczy, biorąc również pod uwagę, że trudno zrozumieć, jaki interes służbowy pozwana miałaby chronić, lub nie, przez nieuwzględnienie wniosku skarżącego.

**Skarga wniesiona dnia 17 maja 2004 r. przez Daniela Van der Spree'a przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**

**(Sprawa T-182/04)**

(2004/C 179/35)

*(Język postępowania: francuski)*

Dnia 17 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji

Wspólnot Europejskich przez Daniela Van der Spree'a, zamieszkałego w Overijse (Belgia), reprezentowanego przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jeana-Nöela Louisa oraz Etienne Marachal, avocats z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Uchylenie decyzji w sprawie sporządzenia sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej za okres od 1 lipca do 31 grudnia 2002 r.;
- Obciążenie kosztami strony pozwanej.

*Zarzuty i główne argumenty:*

Skarżący na poparcie swojej skargi podnosi na pierwszym miejscu naruszenie art. 26 i 43 regulaminu pracowniczego urzędników, jak również środków specjalnych mających zastosowanie do dokonania tymczasowej oceny 2001 – 2002. Skarżący podnosi również uchybienie obowiązkowi uzasadnienia, niespójność między komentarzami i przyznanymi ocenami, jak również oczywisty błąd w ocenie. Ponadto skarżący opiera się na naruszeniu prawa do obrony, ponieważ decyzja została oparta na wewnętrznym sprawozdaniu, o istnieniu którego skarżący nigdy nie został poinformowany oraz na rzekomych kryteriach oceny, które, zdaniem skarżącego, nie zostały jemu podane do wiadomości.

**Skarga wniesiona dnia 7 czerwca 2004 r. przez Microsoft Corporation przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**

**(Sprawa T-201/04)**

(2004/C 179/36)

*(Język postępowania: angielski)*

Dnia 7 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Microsoft Corporation, z siedzibą w Waszyngtonie (Stany Zjednoczone Ameryki), reprezentowaną przez I. S. Forrester, QC i J. F. Bellis, lawyer.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Komisji z dnia 24 marca 2004 r. lub, w przypadku nieuwzględnienia, o uchylenie lub istotne zmniejszenie nałożonej grzywny;
- obciążenie kosztami Komisji.